

Stefanove denníky

POMSTA

Upírské
denníky

Voľne spracované podľa románov L. J. Smithovej
a televízneho seriálu, ktorý vytvorili Kevin Williamson & Julie Plecová

FRAGMENT

Upírske denníky – Stefanove denníky 3

Pomsta

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

Upírske denníky 10 – Posadnutí démonmi

Upírske denníky – Stefanove denníky 1: Zrodzenie

Upírske denníky – Stefanove denníky 2: – Túžba po krvi

L. J. Smithová

Upírske denníky – Stefanove denníky 3: Pomsta – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Úvod

Všetko sa zmenilo. Moje telo, moje túžby, môj apetít.

Moja duša.

Počas svojich krátkych sedemnástich rokov som bol svedkom väčšieho počtu tragédií, než by bolo zdravé – a privela z nich som sám spôsobil. Nesiem v sebe spomienku na svoju i bratovu smrť. Máta ma zvuk nášho posledného výdychu v machmi obrastených lesoch okolo mesta Mystic Falls vo Virgínii, máta ma obraz nehybného otcovho tela na dlážke pracovne v našom nádhernom sídle Veritas. Stále cítim dym z vypáleného kostola, v ktorom zhoreli upíri z nášho mesta. A takmer cítim na jazyku krv, ktorú som vypil, aj životy, ktoré som ukradol z čistého hladu a z ľahostajnosti, čo ma posadla po premene. Najjasnejšie vidím zvedavého snívajúceho chlapca, ktorým som kedysi bol. A keby mi teraz ešte

bilo srdce, puklo by pri poblade na skazené stvorenie, ktorým som sa stal.

No hoci sa molekuly môjho bytia zmenili na nepoznanie, svet sa krúti ďalej. Deti rastú, ich okrúhle tváričky sa časom predlžujú. Mladí milenci si vymieňajú tajné úsmevy, keď sa zdanlivo nevinne rozprávajú o počasí. Rodičia spia, keď mesiac drží stráž, a zobúdzajú sa, keď ich zo spánku vytrhnú slnečné lúče. Jedia, pracujú, milujú. A ich srdcia stále pulzujú rytmickými údermi, pravidelnými, hlasnými, hypnotickými. Ich krv ma láka rovnako ako kobru zvuk píšťalky krotiteľa.

Kedysi som obrňal nosom nad únavnosťou ľudského života, bol som presvedčený, že vďaka Sile, ktorú ako upír mám, som niečo viac. Katherine ma na svojom príklade naučila, že čas upírov nezväzuje, a tak som sa od neho mohol odpútať, žiť z okamihu na okamih, bez strachu z následkov uspokojovať jednu telesnú vášeň za druhou. V New Orleanse som bol opitý svojou novou Silou, svojou neobmedzenou výkonnosťou a rýchlosťou. Ničil som životy ľudí, akoby nič neznamenali. Po každej teplej kvapke krvi som sa cítil živý, silný, odvážny a mocný.

Bolo to omámenie, zaslepila ma túžba po krvi. Tolkých som zabil – a tak ľahostajne! Ani si nepamätám tváre svojich obetí. Okrem jednej.

Okrem Callie.

Jej ohnivočervené vlasy, jej krásne zelené oči, jej jemné líca, ako si neraz zastala s rukami vbok... Každý detail vidím až bolestne jasne.

A potom Callie zasadil posledný úder Damon, môj brat a kedysi aj najlepší priateľ.

Keď som Damona premenil na upíra, vzal som mu ľudský život, a preto mi on vzal to jediné, čo ešte mohol – moju novú lásku. Vďaka Callie som si pripomenul, aké je to byť človekom a čo to znamená vážiť si život. Jej smrť ma ťaží na svedomí.

Teraz je moja sila bremenom, ustavičný smäd po krvi prekliatím, prísľub nesmrteľnosti strašným krížom. Upíri sú netvory, sú to vrahovia. Už nikdy sa nesmiem pozabudnúť. Nesmiem dopustiť, aby vo mne zvíťazil netvor. Vždy ponesiem vinu za to, čo som spôsobil bratovi – že som rozbodol zaňho –, no zároveň sa musím vyhnúť temnému chodníku, po ktorom on teraz nadšene kráča. Vyžíva sa v násilí a vo voľnosti svojho nového života. A ja ho lutujem.

Pred odchodom z New Orleansu som zápasil s démonom, ktorým sa stal môj brat Damon. Teraz, keď som sa presunul na sever, preč od všetkých, čo ma poznali buď ako človeka alebo ako upíra, zápasím s jediným démonom – s vlastným hladom.

Nedaleko od seba som si vybral jeden tep srdca, jeden život. Ostatné zvuky mesta ustúpili do úzadia, keď ma oslovil tento sladký nápev. Ona. Odtúlala sa od priateľov a opustila vychodené cestičky.

Slnko práve zapadlo nad Central Parkom, kam som sa uchýlil, keď som pred štrnástimi dlhými dňami prices-toval do New Yorku. Farby na tomto úseku divej prírody zasadenej doprostred mesta v šere zoslabli, posúvali sa k sebe, tieňe splývali s vecami. Oranžová a tmavomodrá farba oblohy sa premenili na atramentovočiernu a blattistá zem na zamatovookrovú.

Svet okolo mňa bol väčšinou nehybný, zastal v tom krátkom nádychu, ktorý prichádza na konci dňa, keď nastáva výmena stráží. Ľudia a ich denní spoločníci za-

mykajú dvere a nočné tvory, ako som ja, práve vtedy vychádzajú na lov.

S prsteňom, ktorý mi dala Katherine, môžem byť aj na dennom svetle ako normálny živý človek. No ako je zvykom od počiatku vekov, pre upírov je jednoduchšie loviť počas neurčitých hodín, keď sa deň pomaly premieňa na noc. Súmrak totiž spoľahlivo zmätie tých, čo nie sú obdarení zrakom a sluchom nočného dravca.

Tep srdca, ktorý som sledoval, znel odrazu tichšie... Jeho majiteľka sa vzdalovala. Ihneď som vyrazil, prinútil som telo k rýchlejšiemu pohybu, chodidlá som ledva dvíhal zo zeme. Bol som slabý z nedostatku potravy a nevládal som tak dobre loviť. Okrem toho som tieto lesy nepoznal. Rastliny tu boli rovnako cudzie ako ľudia na dláždených uliciach päťsto metrov odtiaľto.

No aj presídlený lovec zostáva lovcom. Preskočil som zakrpatený kríček a vyhol som sa ľadovému potoku bez pstruhov, ktoré som tak rád pozoroval ako dieťa, kým sa mi noha nepošmykla na kameni obrastenom machom. Skotúľal som sa do krovia a narobil som omnoho viac hluku, ako som mal v úmysle.

Majiteľka srdca, ktoré som prenasledoval, ten hluk začula a vedela, že sa blíži smrť. Keďže bola sama a tušila svoj osud, dala sa do behu.

Musel byť na mňa neuveriteľný pohľad: strapaté tmavé vlasy, mŕtvolne bledá pleť. Oči sa mi podliali krvou, keď

sa vo mne prebúdzal upír. V parádnych šatách, ktoré mi dala ešte v New Orleanse moja drahá priateľka Lexi, som uháňal cez les ako šialený. Biela hodvábna košeľa už mala roztrhané rukávy.

Ona zrýchlila. No ja som ju nemienil stratiť.

Hlad po krvi ma tak posadol, že som sa prestal ovládať. V čelusti mi rozkvitla sladká bolesť a vysunuli sa mi tesáky. Keď som absolvoval tú zmenu, krv v tvári mi zo-vrela. Zmysly mi vyostřila nadprirodzená Sila, no moju telesnú silu sa mi podarilo takmer vyčerpať.

Skočil som. Pohyboval som sa rýchlou, akú nedosiahne človek ani zviera. Inštinktom, ktorý majú všetky živé tvory. Táto nešťastnica cítila, že sa blíži jej smrť, podľahla panike a hnala sa do zdanlivého bezpečia pod stromy. Srdce jej neovládateľne bilo: buch, buch, buch, buch, buch, buch.

Nepatrná ľudská časť, čo zostala v mojom vnútri, možno kričala hrôzou nad tým, čo sa chystám urobiť, ale upír vo mne potreboval krv.

Pri poslednom skoku som dolapil obeť – veľkú pažravú vevericu, ktorá opustila svojich súkmeňovcov, aby si mohla zohnať ešte viac potravy. Čas sa spomalil, keď som dopadol, roztrhol zvieraťu krk, zaboril zuby do mäsa a po kvapke som do seba nasal jej život.

Veverice som jedával už ako človek, takže som mal trošku menší pocit viny. Doma v Mystic Falls sme s bratom

často poľovali v hustých lesoch, ktoré obklopovali náš statok. Veverice počas roka neboli ktovieakým úlovkom, no na jeseň boli tučné a ich mäso malo orieškovú príchuť. Na veveričej krvi sa však takto pochutiť nedalo – bola ostrá a nepríjemná. Živila ma, nič viac, a takmer ani to nie. Prinútil som sa neprestať piť. Bola to však len dráždivá pripomienka omamnej tekutiny, aká prúdi v ľudských žilách.

Od okamihu, keď Damon ukončil život Callie, som sa naveky zriekol ľudskej krvi. Už nikdy nezabijem človeka, nikdy nebudem piť ľudskú krv a nikdy žiadneho človeka nebudem milovať. Ľuďom prinášam len bolesť a smrť aj vtedy, keď nechcem. Taký je osud upíra. Taký je život s bratom, ktorý si predsavzal, že sa mi pomstí.

Na breste, ktorý sa mi týčil nad hlavou, zahúkala sova. Popri nohách mi prebehla pásikavá veverica. Plecia mi klesli a úbohú korisť som zložil na zem. Zostalo jej v tele tak málo krvi, že rana ani nekrvácala a nohy zvieraťa už nadobudli posmrtnú strnulosť. Potom som si utrel z tváre červené kvapky a chlpy z kožušiny. Zamieril som hlbšie do parku, sám so svojimi myšlienkami, kým okolo mňa hučalo mesto s takmer miliónom ľudí.

Odkedy som sa pred dvoma týždňami odkradol z vlakovkej stanice, prespával som uprostred parku v akejsi jaskyni. Po uplynutí každého dňa som si urobil značku do kusa betónu. Inak mi okamihy splývali – bezcieľne

a prázdne. Neďaleko jaskyne bola oplotená oblasť, kde stavbári zhromažďovali „užitočné“ pozostatky dediny, ktorú zbúrali, aby uvoľnili miesto Central Parku, aj architektonické prvky, ktoré sa chystali inštalovať – tesané fontány, sochy bez podstavcov, arkiere, prahy, dokonca aj náhrobné kamene.

Pretisol som sa popri holom konári – novembrový chlad obral takmer každý strom o listy – a zavetril som. Čochvíľa sa spustí dážď. Vedel som to vďaka tomu, že som vyrastal v oblasti s plantážami, aj vďaka tomu, že zmysly netvora mi neustále poskytovali tisíce rôznych informácií o svete okolo mňa.

Potom vietor zmenil smer a priniesol vábivú sýtu vôňu hrdze. A je to tu zase. Bolestná kovová chuť.

Vôňa krvi. Ludskej krvi.

Vyšiel som na čistinu, zrýchlil sa mi dych. Hustý pach železa bol všade, naplňal údolie takmer hmatateľnou hmlou. Moje oči pátrali po okolí.

Bola tu jaskyňa, kde som trávil ťažké noci, prevažoval som sa a vyčkával úsvit. Pred jaskyňou ležala hromada trávov a dvier ukradnutých zo zrúcaných domov a znesvätených hrobiek. O niečo ďalej sa ligotali biele sochy a fontány nainštalované v parku.

A potom som to uvidel. Pri podstavci sochy princa spočívalo telo mladej ženy a jej biele plesové šaty sa pomaly sfarbovali dokrvava.

 ítil som, ako mi žily na tvári praskajú od prívalu Sily. Tesáky sa z ďasien vynorili rýchlo a prudko, bolestne sa predierali cez živé mäso. Okamžite som sa stal lovcom: udržiaval som rovnováhu, prsty som mal uvoľnené, pripravené drapnúť. Keď som sa k nej priblížil, všetky zmysly sa mi ešte väčšmi rozjatrili – oči sa rozšírili, aby zachytili každý tieň, nozdry sa rozťahli, aby nasali pachy. Dokonca ma svrbelá koža, pripravená zachytiť najmenšie zmeny v pohybe vzduchu, v teplote, v nepatrných pulzoch, ktoré vyzradia život. Napriek môjmu sľubu bolo moje telo viac než pripravené zaboriť zuby do mäkkého umierajúceho mäsa a vysať z človeka esenciu.

Dievča bolo drobné, no nie chorľavé ani krehké. Vyzeralo tak na šestnásť. Hrudník sa jej krčovito mykal,

ako sa neznáma pokúšala nadýchnuť. Vlasý mala tmavé, no kučery nadobudli vo svetle vychádzajúceho mesiaca zlatistý odtieň. Vo vlasoch som zazrel hodvábne kvety a stužky, tie sa však rozviazali a spolu s vlasmi jej viali za hlavou ako morská pena.

Pod šatami mala tmavočervenú spodničku, ktorú navdvihoval našuchorený biely tyl. Na miestach, kde sa sukňa roztrhla, presvital šarlátový hodváb a pekne ladil s krvou, čo jej presakovala z hrude na živôtik. Jednu rukavičku z jelenice mala bielu, druhá bola takmer čierna od vsiaknutej krvi, akoby sa nešťastnica pokúšala upchať si ranu, kým nestratila vedomie.

Husté dohora vykrútené mihalnice sa jej zachveli a pod viečkami sa pohli oči. Toto dievča sa držalo života zubami-nechtami, zo všetkých síl sa pokúšalo zostať pri vedomí a prežiť aj po tom, čo sa jej stalo.

Moje uši bez problémov zachytili tep jej srdca. Napriek jej sile a vôli sa spomaľoval a medzi každým úderom sa dali odrátať sekundy.

Buch...

Buch...

Buch...

Buch...

Ostatný svet stíchol. Bol som tu len ja, mesiac a umierajúce dievča. Dych sa jej spomaľoval. S najväčšou pravdepodobnosťou bude o chvíľu mŕtva, a nie mojím pričinením.

Jazykom som si prešiel po zuboch. Urobil som, čo som mohol. Ulovil som vevericu, aby som uspokojil svoj apetít. Zúfalo som odolával volaniu svojej temnej strany, volaniu hladu, ktorý ma pomaly ničil zvnútra. Prestal som používať svoju upírsku Silu.

No teraz tá vôňa...

Korenistá, hrdzavá, sladká. Zakrútila sa mi od nej hlava. Nemohol som za to, že na túto ženu niekto zaútočil. Ja som nespôsobil tú mláčku krvi, čo sa vytvárala okolo jej ležiaceho tela. Len jeden hlt predsa nemôže uškodiť... Nemôžem jej ublížiť viac, ako jej ublížil už niekto predomnou...

Striasol som sa, chrbticou mi prebehla príjemná bolesť. Svaly sa mi samy napli a potom sa uvoľnili. Urobil som krok bližšie. Bol som už tak blízko, že som mohol vystrieť ruku a dotknúť sa červenej tekutiny.

Ľudská krv ma nielen nasýti. Naplní ma teplom a Silou. Nič nechutí tak úchvatne ako ľudská krv a nič nevyvoláva taký nádherný pocit. Stačí hlt a budem znovu upírom, akým som bol v New Orleanse. Budem neporažiteľný, rýchly ako blesk, silný. Podrobím ľudí svojej vôli, zapijem svoju vinu a prijmem svoju temnotu. Znovu budem skutočným upírom.

V tom okamihu som na všetko zabudol. Prečo som v New Yorku, čo sa stalo v New Orleanse, prečo som opustil Mystic Falls. Callie, Katherine, Damon... Všetko

zmizlo a mňa už len bezmyšlienkovite ťahalo k zdroju mojej agónie a extázy.

Kľakol som si do trávy. Vysušené pery sa mi stiahli, naplno sa odhalili tesáky.

Jedno obliznutie. Jedna kvapka. Jeden hlt. Tak veľmi ho potrebujem. A v skutočnosti ju nezabijem. V skutočnosti za jej smrť môže niekto iný.

Z hrude jej v rytme srdca vytekali úzke pramienky krvi a kvapkali dole. Zohol som sa, vystrčil som jazyk... Jedno oko sa jej zachvelo, husté mihalnice sa nadvihli a odhalili jasné zelené oči, oči farby ďateliny a trávy.

Oči takej farby mala Callie!

V mojej poslednej spomienke Callie leží na zemi a umiera v podobne bezbrannej polohe. Callie umrela po bodnutí nožom do chrbta. Damon nemal ani toľko slušnosti, aby jej dovolil brániť sa. Bodol ju, keď si nedávala pozor, keď mi vyznávala lásku. A potom, skôr ako som ju mohol nakrmiť mojou vlastnou krvou a zachrániť ju, Damon ma strhol nabok a úplne ju vysal. Nechal z nej len suchú škrupinu a potom sa pokúsil zabiť mňa. Nebyť Lexi, bolo by sa mu to podarilo.

So zmučeným výkrikom som strhol ruky z dievčata a búchal som dlaňami po zemi. Túžbu po krvi som zo svojich očí a pier zahnal na temné miesto, odkiaľ sa vynorila.

Trochu dlhšie trvalo, kým som sa pozbieral, potom

som dievčaťu odhrnul živôtik, aby som videl ranu. Bodli ju nožom alebo nejakou inou malou a ostrou čepeľou. Vražedný nástroj s takmer dokonalou presnosťou prenikol medzi prsníky do hrudného koša – no minul srdce. Akoby útočník chcel, aby trpela, akoby chcel, aby pomaly vykrvácala a neumrela ihneď.

Útočník tu zbraň nenechal, tak som si zaboril zuby do zápästia a rozsekol som si pokožku. Bolesť mi pomohla sústrediť sa, bola to dobrá, čistá bolesť v porovnaní s tým, keď mi z ďasien vychádzali tesáky.

S veľkým úsilím som jej pritisol zápästie k ústam a stlačil som päšť. Nemal som veľa krvi nazvyš – mohlo ma to aj zabiť. Netušil som, či to ešte vôbec dokážem, keďže som sa živil iba krvou zvierat.

Buch-buch.

Ticho.

Buch-buch.

Ticho.

Jej srdce stále spomaľovalo.

„No tak,“ prosil som ju a od bolesti som škrípал zubami. „No tak.“

Na pery jej dopadli prvé kvapky mojej krvi. Sykla, pohniezdila sa. Pery sa zúfalo pootvorili.

Z celej sily som si stlačil zápästie, vytláčal som krv zo žily do jej úst. Konečne sa jej dostala na jazyk a dievča sa takmer povracalo.

„Pi!“ rozkázal som jej. „Pomôže ti to. Pi!“

Obrátila hlavu. „Nie,“ zašepkala.

Nebral som ohľad na jej chabé námietky. Pritisol som jej zápästie na ústa a tlačil som do nej krv.

Zaupela, stále sa pokúšala neprehnúť. Okolo nás sa zdvihol vietor, nadvihol jej sukňu. Dážďovka sa pred studeným vzduchom noci hlbšie zaryla do mäkkej vlhkej zeme.

A potom prestala zápasit.

Zovrela pery na rane v zápästí a jej mäkký jazyk hľadal zdroj mojej krvi. Začala sať.

Buch-buch.

Buchbuch.

Buch, buch, buch.

Jej ruka, tá v rukavičke nasiaknutej krvou, sa zachvela a zovrela mi zápästie, ťahala si ho k tvári. Chcela viac. Až príliš dobre som chápal jej túžbu, ale už som nemal čo ponúknuť.

„To stačí,“ povedal som a už sa ma zmocňovala slabosť. Jemne som si odtiahol ruku, hoci mrnčala. Srdce jej bilo pravidelnejšie.

„Kto si? Kde bývaš?“ spýtal som sa.

Zafňukala a pritisla sa ku mne.

„Otvor oči!“ prikázal som.

Poslúchla a znovu odhalila oči s rovnakým odtieňom zelenej, ako mala Callie.

„Povedz mi, kde bývaš,“ pobádal som ju a svet okolo mňa sa krútil, keď som použil posledné kvapky svojej Sily.

„Pri Piatej avenue,“ odvetila zasnene.

Pokúšal som sa nestrácať trepezlivosť. „Kde pri Piatej avenue?“

„Na Sedemdesiatej tretej ulici... Na východnej Sedemdesiatej tretej ulici číslo dva...“ zašepkala.

Zdvihol som ju. Voňavé šaty z hodvábu, gázy, čipiek a teplé ľudské telo. Jej kučery sa dotkli mojej tváre, poštekli ma na líci a na krku. Oči mala stále zavreté a ochabnuto mi ovisla v náručí. Krv, či už jej alebo moja, kvapkala do prachu.

Zaškřípal som zubami a rozbehol som sa.

Len čo som vyšiel z parku, spoza rohu vyletela brička a za ňou policajt na koni. Vrhol som sa naspäť do tieňov, na okamih mi ten ruch vyrazil dych.

New Orleans mi pripadal veľký – a v porovnaní s Mystic Falls aj bol. V malej rušnej oblasti pri rieke Mississippi sa tisli budovy, firmy, člny. To však nebolo nič v porovnaní s Manhattanom, kde sa alabastrové budovy týčili až do neba a po uliciach chodili ľudia z Talianska, Írska, Ruska, Nemecka – dokonca aj z Číny a z Japonska – a predávali svoj tovar.

New York aj po súmraku pulzoval životom. Piatu avenue osvecoval rad veselo syčiacich plynových lúčok, ktoré dláždenej ulici dodávali teplý sýty ligot. Rozosmiata dvojica sa nahla bližšie k sebe a tuhšie si pritiahla kabáty,

keď okolo zahvízdal vietor. Kolportér núkal noviny, vykrikoval o horiacich fabrikách a korupcii na radnici. Srdcia bili v divej kakofónii, cválali ako o život. Odpadky, parfumy, ba aj jednoduchá vôňa čistej pokožky, všetky tie arómy viseli na uliciach ako šlahúne kudzu u nás doma.

Keď som sa upokojil, s dievčaťom na rukách som sa rozbehol do najbližších tieňov za svetlom, ktoré vrhali plynové lampy. O čosi vyššie bol v tomto bloku hotel. Len čo si vrátnik rozložil noviny, prešmykol som sa okolo neho čo najrýchlejšie, ako mi to dovolilo moje bremeno. Samozrejme, keby som bol na vrchole svojej Sily, keby som sa celý čas sýtil ľudskou krvou, bez problémov by som vrátnika ovplyvnil, aby zabudol, že niečo videl. Ba ešte lepšie, mohol by som utekať priamo na Sedemdesiatu tretiu ulicu a ľudské oči by videli len šmuhu.

Na Šesťdesiatej ôsmej ulici som sa skryl za vlhkým kríkom, kým sa okolo nás nepretackal opilec. V úzkom priestore medzi konármi ma nič nerozptyľovalo od sladkej vône dievčenskej krvi. Usiloval som sa nevdychovať, preklínal som túžbu, ktorá ma nabádala rozdrapiť jej hrdlo. Keď opilec prešiel, rozbehol som sa k Šesťdesiatej deviatej ulici a modlil som sa, aby ma nikto nezočil a nezačal sa ma vypytovať na bezvedomé dievča v mojom náručí. No ako som sa náhlil, nechtiac som odkopol kameň a ten na dlažbe zarachotil hlasnejšie ako výstrel z pušky.

Opilec sa zvrtol. „Haló?“ zabľabotal.

Pritisol som sa k stene nejakej vily a v duchu som sa modlil, aby opilec pokračoval v ceste. Muž zaváhal, obzeral sa kalným pohľadom, potom sa zvalil na chodník a začal chrápať.

Dievča opäť záúpelo a pohniezdlilo sa mi v náručí. O chvíľu sa prebudí a uvedomí si – určite s hlasným výkrikom –, že je v náručí cudzieho muža. Obrnil som sa a napočítal som do desať. Potom, akoby ma naháňali všetci démoni v pekle, začal som šprintovať. Ani som sa už nepokúšal jemne pridržať svoj náklad. Šesťdesiata deviata ulica, Sedemdesiata... Na líci mi pristála zatúlaná kvapka dievčenskej krvi. Za chrptom mi zaznela ozvena krokov. V diaľke zaerdžal kôň.

O chvíľu sme boli na Sedemdesiatej druhej ulici. Ešte jeden blok a budeme tam. Zložím ju pred dverami a rozbehnem sa naspäť do...

No na východnej Sedemdesiatej tretej ulici číslo jeden som zastal.

Dom, v ktorom som vyrastal, bol obrovský. Otec ho postavil za peniaze, ktoré zarobil, keď prišiel do tejto krajiny z Talianska. Sídlo Veritas malo tri podlažia, širokú slnečnú verandu, ktorá sa vinula okolo celej stavby a úzke stĺpy, čo sa týčili až k druhému podlažiu. Obsahoval všetky možné luxusné prvky, ktoré boli dostupné počas vojnovnej blokády.

No tento dom – alebo skôr vila – bol ohromný. Stavba z vápenca bieleho ako kosť zaberala takmer celý blok. Blízko pri sebe osadené okná lemovali každé poschodie ako ostrážité oči. Na každej úrovni boli tepané železné balkóny podobné tým, čo zdobili dom, v ktorom bývala Callie v New Orleanse, a rôzne kovové ozdôbky ovíjal suchý hnedý vinič. Dokonca tam boli lomené štíty v európskom štýle, ktoré sa mohli pochváliť vytesanými chrličmi.

Aké príznačné, že dom, ku ktorému sa blížim, strážia príšery!

Prišiel som k obrovským predným dverám z tmavého dreva. Nadvihol som mosadzné klopadlo a trikrát som zaklopal. Chystal som sa zvrtnúť na päte a vrátiť sa do parku, keď sa mohutné vráta prudko roztvorili, akoby neboli ťažšie než záhradná bránka. Stál za nimi sluha. Bol vysoký a chudý, na sebe mal jednoduchý čierny oblek. Chvíľu sme na seba hľadeli, potom vrhol pohľad na dievča na verande.

„Pane...“ komorník zavolať na neviditeľnú postavu za sebou, hlas mal prekvapujúco pokojný. „To je slečna Sutherlandová...“

Ozvali sa výkriky a kroky. Vchod sa takmer okamžite zaplnil ľuďmi a všetci vyzerali ustarostene.

„Našiel som ju v parku,“ začal som.

Ďalej som sa nedostal.

Spodničky a ťažký hodváb šuchotali a von vybehol asi poltucet kričiacich žien a mužov a všetci sa okolo dievčat zhrčili ako krdeľ vyplašených husí. Vôňa ľudskej krvi zhustla, až sa mi zakrútila hlava. Bohato oblečená staršia žena – domyslel som si, že matka – okamžite priložila ruku na krk dcéry a nahmatala jej pulz.

„Henry! Zanes Bridget dovnútra!“ prikázala.

Komorník ju jemne zdvihol a ani sa nemykol, keď sa mu do krémovej vesty začala vpíjať krv. Za ním nasledovala gazdiná, vypočula si rozkazy od plačúcej matky, ktorá slúžkam pridelila rôzne úlohy.

„Winfield, pošli chlapca po lekára! Nech Greta pripraví horúci kúpeľ! Nech kuchár prinesie vývar a bylinkový likér! Okamžite jej vyzlečte živôtik a rozviažte jej korzet! Sarah, choď k truhlici so starým plátnom a nastrihaj obvazy! Lydia, pošli po Margaret!“

Všetci sa po jednom vrátili dnu, okrem chlapca v krátkych nohaviciach a v čiapke, ktorý vybehol von a topánky mu ostro klopkali, ako bežal do noci. Akoby dom pred chvíľou vyvrhol život, rodinu a vitalitu, a teraz svojich obyvateľov zase vsal do tepla a bezpečia.

Aj keby som chcel, nemohol by som ich nasledovať. Ľudia musia svoju skazu pozvať dnu – či si to uvedomujú alebo nie. Upíri bez pozvania nemôžu vstúpiť do domu, nie je im dopriate teplo kozuba a priateľská spoločnosť, ktorú sľubuje dom, musia zostať vonku v noci a len sa dívať.

Obrátil som sa na odchod, už som tak či tak zostal dlhšie, ako som mal v úmysle.

„Počkajte, mladý pán.“

Hlas bol taký sebaistý, hlboký a hlasný, že som sa pohol späť, akoby mi to prikázala Sila.

Vo dverách stála postava, ktorú som odhadoval na pána domu a otca zachránenej dievčiny. Mal na bruchu blahobytnú vrstvu tuku, vďaka ktorej sa musel zakláňať, aby udržal rovnováhu. Oblečené mal drahé šaty z vlny a tvídu, kvalitne ušité, no s neformálnym vzorom. Celý jeho zjav vystihovalo slovo pohodlie – od ryšavých bokombrád cez ligotavé čierne oči až po poloúsmev, čo mu naťahoval ľavú stranu úst. Zdalo sa, že väčšinu života tvrdo pracoval. Mozoľnaté ruky a červená pokožka na krku svedčili o tom, že bohatstvo nezdedil.

Na okamih mi hlavou preblesla myšlienka: aké by bolo ľahké vylákať ho sem. Ešte krok... Jeho korpulentné telo by mi poskytlo dosť krvi, aby som hlad utíšil na niekoľko dní. Cítil som, ako ma čelusť bolí od túžby, ktorá mi vyhnala na svetlo tesáky, čo tohto muža odovzdajú smrti.

No napriek mnohým pokušeniam, ktorým som dnes večer čelil, som nechal tento život na pokoji.

„Práve som bol na odchode, pane. Veľmi ma teší, že je vaša dcéra v poriadku,“ povedal som a o krok som cúvol k tieňom.

Muž mi položil na rameno mäsitú ruku a zastavil ma. Prižmúril oči a hoci som ho mohol v okamihu zabiť, prekvapila ma náhla nervozita v žalúdku. „Ako sa voláte, chlapče?“

„Stefan,“ odvetil som. „Stefan Salvatore.“

Hneď som si uvedomil, že povedať svoje pravé meno bolo asi hlúpe, vzhľadom na to, čoho som sa dopustil v New Orleanse a v Mystic Falls.

„Stefan,“ zopakoval a premeral si ma pohľadom. „Nežiadate odmenu?“

Potiahol som sa za manžetové gombíky, zahanbil som sa za svoj neupravený zovňajšok. Čierne nohavice s deníkom v zadnom vrecku boli už ošúchané. Košeľu som mal vykasanú a krčila sa v okolí trakov. Nemal som kloúbík, viazanku ani vestu, navyše som bol špinavý a zrejme som páchol.

„Nie, pane. Som rád, že som mohol pomôcť,“ zamrmal som.

Muž mlčal, akoby mu robilo ťažkosti stráviť moje slová. Zišlo mi na um, či sa pri pohľade na svoju dcéru, zakrvavenú a krehkú, neocitol v akejsi hmle. Potom pokrútil hlavou.

„Nezmysel!“ Zovrel mi pravé plece. „Dal by som čokoľvek za to, aby bola moja najmladšia v bezpečí. Poďte ďalej. Trvám na tom! Zapálime si cigaru a nalejem vám za záchranu môjho dievčatka.“